

DOI 10.31558/2519-2949.2022.4.14

УДК 004.032.6:004

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-5502-8367>*Павлюх М. В., Національний університет «Львівська політехніка»*ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-7346-3514>*Кушней С. Р., Національний університет «Львівська політехніка»*

ПУБЛІЧНА ДИПЛОМАТІЯ ЯК ТРЕНД У СУЧАСНИХ ПОЛІТИЧНИХ ВІДНОСИНАХ: ПРОЦЕСИ ТРАНСФОРМАЦІЇ

Актуальність дослідження зумовлена низкою факторів, зокрема: вагомою роллю технологічного компонента у межах функціонування концепції цифрової дипломатії, збільшенням інформаційних потоків, включенням комунікації дипломатичної сфери у глобальний контекст мовленнєвої взаємодії, використанням нових каналів та інструментів комунікації у галузі міжнародних відносин. Тому у науковій статті розглянуто традиційний концепт «публічна дипломатія» та її роль у сучасних політичних відносинах. Відстежено процес трансформації публічної дипломатії через сучасні інформаційно-комунікаційні технології, що змінює звичний концепт поняття «публічна дипломатія». Проаналізовано риси: спільні та відмінні традиційної дипломатії та нової публічної дипломатії, а також роль ІКТ у сучасних міжнародних відносинах.

Мета дослідження – проаналізувати шлях трансформації традиційної дипломатії, визначити сутність, зміст, джерела, особливості, недоліки та тенденції розвитку сучасної цифрової дипломатії як актуального інструменту реалізації зовнішньополітичних цілей.

Об'єктом дослідження є трансформація традиційної дипломатії. Предметом дослідження є суть та специфіка цифровізації дипломатії як інструменту зовнішньої політики.

Методи дослідження. У статті використано комплекс загальних і спеціальних методів: метод концептуального аналізу у визначенні поняттєвого апарату концепту «публічна дипломатія»; функціонального аналізу у розгляді функцій, які виконує публічна дипломатія у сучасних міжнародних відносинах; описовий та компаративний методи, які дозволили глибше зрозуміти механізми публічної дипломатії.

Результати і висновки. Сучасна традиційна дипломатія пройшла важливий етап трансформації. Завдяки інформаційно-комунікаційним технологіям традиційна публічна дипломатія функціонує як цифрова дипломатія.

Ключові слова: публічна дипломатія, дипломатичні відносини, цифрова дипломатія, трансформаційні процеси.

Вступ. Розвиток інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) здійснює значний вплив на сучасне суспільство: стимулює виникнення нових форм комунікації як навчання та соціалізація. Цифрова ера смартфонів та інструментів соціальних мереж змінює не тільки суспільне життя, а й дипломатію у її класичному розумінні. Сьогодні нові технології, що забезпечують інтерактивне онлайн-спілкування та миттєвий доступ до будь-якої інформації часто використовуються дипломатами та урядовцями з метою реалізації зовнішньополітичних цілей держав. Наявність облікових записів зовнішньополітичних відомств, дипломатичних представництв та окремих дипломатів у таких соціальних мережах як: Facebook, Twitter та Instagram нині є поширеною практикою.

На противагу падінню популярності традиційних ЗМІ, відбувається стрімке поширення нових медіа, а інтернет-простір перетворюється на майданчик для активних політичних взаємодій. Всестороннє використання нових медіапристроїв, соціальних мереж, новітні ІКТ та глобалізація призводять до трансформації традиційної дипломатії.

Цифрова дипломатія, також відома як інтернет-дипломатія, дипломатія соціальних мереж, електронна дипломатія – це новий напрям публічної дипломатії, який забезпечує не лише одностороннє інформування аудиторії за допомогою сучасних ІКТ, а й дозволяє здійснювати обмін текстовими повідомленнями, фото- та відео контентом з метою зміцнення дипломатичних відносин.

Основні відмінності цифрової дипломатії від класичної публічної дипломатії полягають у ширшому доступі до інформації, ефективній взаємодії між окремими особами та організаціями у більшій прозорості.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. До феномену цифрової дипломатії зверталось багато вчених, такі як: Дж. Най, І. Манор, Е. Сегев, С. Сотіріу, К. Бьола, Є. Зінов'єва, А. Росс та інші. Найбільш точно особливості та інструментарій сучасної цифрової дипломатії описані у роботах Ілана Манора та Корнеліу Бьоли. Сьогодні значну увагу вивченню цифрової дипломатії надають в іноземній науковій літературі, у вітчизняній літературі лише починають активно досліджувати це поняття. Зокрема, політолог Дж. Най у своїх працях вивчав поняття «м'якої сили», прототипом якої сьогодні вважається цифрова та публічна дипломатії. Американський вчений Ніколас Кулл доклав значних зусиль у дослідженні нової публічної дипломатії, яку часто ототожнюють з цифровою дипломатією. Д. Льюїс та М. Холмс вивчали поняття цифрової дипломатії як інструмент реалізації зовнішньополітичних цілей за допомогою соціальних мереж. П. Саловей та Д. Слейтер розробили концепцію цифрового емоційного інтелекту, який дає змогу аналізувати, розпізнавати та правильно реагувати на емоційно забарвлені висловлювання у соціальних мережах. Не зважаючи на різноманіття праць, сучасній науці бракує всеохопного дослідження усіх аспектів феномену цифрової дипломатії. Відсутність такого глибокого аналізу цифровізації дипломатії пов'язана зі швидкими темпами технологічного прогресу.

Постановка проблеми. Епоха цифровізації внесла свої корективи у людську життєдіяльність та професійний розвиток. Натомість на зміну традиційному концепту «публічна дипломатія» прийшла цифрова дипломатія, яка стає сучасним трендом у міжнародних відносинах. Процесам трансформації публічної дипломатії присвячена ця стаття.

Формулювання цілей статті. У статті виникає необхідність вирішення таких завдань: схарактеризувати загальний процес трансформації традиційної дипломатії; визначити поняття, цілі, інструменти та джерела цифрової дипломатії як напрямку публічної дипломатії, особливості та структуру нової публічної дипломатії; розкрити особливості сучасної цифрової дипломатії, її переваги та недоліки; дослідити функціональність цифрової дипломатії як інструменту врегулювання конфліктів; з'ясувати особливості застосування інструментів цифрової дипломатії; визначити ключові тенденції та перспективи розвитку сучасної цифрової дипломатії.

Виклад основного матеріалу та результати дослідження. Поняття «дипломатія» виникло багато століть тому. Під дипломатією розуміють переговори між учасниками, які намагаються досягти певних цілей. У контексті міжнародних відносин дипломатія – це метод, за допомогою якого держави взаємодіють та намагаються досягти своїх національних інтересів [12].

Держави, як центральні актори у міжнародних політичних відносинах, діють виключно у власних інтересах і прагнуть отримати владу для самозбереження. Аби досягти бажаного, вони будують стратегічні відносини між собою, створюють союзи. Вразливість держав, спільні інтереси та усвідомлення переваг торгівлі спонукають їх брати участь у дипломатії [5].

Дипломатія як метод використовується для запобігання війни та насильства, розв'язання глобальних проблем та сприяння торгівлі. З цією метою, держави відкривають посольства, консульства, засновують дипломатичні місії. Функцію посередництва у міжнародних політичних відносинах виконують численні міжнародні організації. Всупереч тому, що держави продовжують прагнути міжнародної безпеки, у межах багатосторонньої дипломатії, вони також намагаються знайти правильне розв'язання світових проблем. І саме дипломатія дозволяє державам брати участь у діалозі, йти на компроміс та досягати домовленостей.

Такий спосіб здійснення дипломатії можна назвати традиційним. Пізніше виникло безліч стереотипів, пов'язаних з традиційною дипломатією, зокрема щодо її функціонування. Наприклад, коли люди думають про дипломата, то часто уявляють собі чоловіка у гарному костюмі, який виконує важливі соціальні функції та володіє великою кількістю конфіденційної інформації [4, с. 124]. Класична дипломатія розглядається як формальна сфера діяльності, що частіше відбувається у вузьких, ніж у широких колах громадськості [5]. Традиційно, дипломатія спиралася лише на особисте спілкування як на двосторонньому, так і на багатосторонньому рівні. Очікувалось, що дипломати, яких спрямовують до іноземних країн, будуть соціально кваліфікованими. Їм слід знати, як відстоювати інтереси своєї країни, а також вміти йти на розумні компроміси. Часто довготривалі поїздки вимагали від дипломатів вміння адаптуватися та приймати самостійні рішення [1, с. 137].

Що стосується посольств, вважалося, що їхня кількість за кордоном безпосередньо пов'язана з розташуванням, яке держава займає на міжнародній арені, а тому країни прагнули розширити їхню

географію [5]. В іноземних представництвах та міжнародних організаціях також високо цінувалося живе спілкування. Однак, коли глобалізація та технології почали змінювати світ, змінилася і традиційна дипломатія.

Впродовж останніх двох століть відбулися докорінні зміни у системі міжнародних політичних відносин: активне збільшення кількості суб'єктів міжнародних відносин (держав, міжнародних урядових та неурядових організацій), а, отже, і кількості глобальних проблем, які потребують спільного розв'язання; спроби створити умови для мирної взаємодії між країнами шляхом формування міжнародних організацій і союзів держав; постійні процеси глобалізації, як процесу всесвітньої економічної, політичної, культурної та релігійної інтеграції та уніфікації; збільшення кількості загроз, зокрема загрози тероризму; зміщення економічного центру зі Сполучених Штатів Америки до Китаю та Індії; численні спроби створення позитивного іміджу держав за допомогою нового напряму традиційної дипломатії – публічної дипломатії; зростання ролі новітніх інформаційно-комунікаційних технологій та засобів масової інформації у сучасній дипломатії, як результат – генеза цифрової дипломатії [14, 77].

Унікальність сучасної політичної організації (точніше, реорганізації) світу полягає у тому, що усі ці процеси відбуваються одночасно, посилюючи дію один одного.

У науці існує три підходи до розуміння трансформації традиційної дипломатії:

У зв'язку з активністю недержавних акторів і розвитком громадянського суспільства дипломатія у сучасних умовах замінюється міжнародною діяльністю військових і соціальних працівників, представників неурядових організацій [4, с. 202]. Отож, традиційна дипломатія фактично зникає.

Сучасна дипломатія не зазнає жодних різких змін. Тому ті форми та методи, які були напрацьовані протягом століть, залишаються дієвими й нині.

Сьогодні світ зазнає кардинальних змін і вимагає якісно нових підходів до розв'язання міжнародних питань. При цьому дипломатія не зникає, замінюючись іншими типами взаємодії, а створює нові напрями та форми [1, с. 178].

Третій підхід, як своєрідна альтернатива, видається найбільш обґрунтованим, оскільки активність недержавних акторів, обумовлена більшою мірою можливостями інформаційних і комунікаційних технологій, різко зросла. І саме новітні ІКТ, які дозволяють легко взаємодіяти з широкими масами, посприяли розвитку такої нової форми традиційної дипломатії, як публічна дипломатія.

Отож, сучасні міжнародні політичні відносини змінюються, і якщо ще донедавна головним інструментом зовнішньої політики вважалася жорстка сила: військова міць, економічний і технічний потенціал, то сьогодні значно важливішими факторами впливу є ідеологічна переконливість і культурна привабливість, аніж володіння ядерною зброєю чи економічний успіх. І дипломатія, яка тісно пов'язана з цими змінами – публічна дипломатія – як додатковий спосіб реалізації зовнішньополітичних цілей держави набуває особливої актуальності.

Уперше термін «публічна дипломатія» як синонім до слова «ввічливість» згадали журналісти 1856 року у газеті «Times» у статті, присвяченій діяльності президента США Франкліна Пірса [11]. У 1871 році конгресмен США Семюель Кокс використав цей термін у значенні «відкритої, чесної» дипломатії [15].

У період Першої світової війни публічна дипломатія ототожнювалася з новими методами здійснення зовнішньої політики, проте більшою популярністю користувався термін «відкрита дипломатія», що визначав публічний характер міжнародних відносин. Вже до моменту закінчення Другої світової війни термін «публічна дипломатія» використовувався у значенні таких слів як: «гласність», «громадське співробітництво» та «неупередженість».

Перше наукове визначення терміну «публічна дипломатія» запропонував Едмунд Гулліон, декан Школи права і дипломатії імені Флетчера Університету Тафтса у 1965 році: «публічна дипломатія пов'язана із впливом суспільних відносин на формування і здійснення зовнішньої політики. Її діяльність охоплює ті аспекти міжнародних відносин, які перебувають за рамками традиційної дипломатії: формування урядом однієї країни громадської думки в іншій країні; взаємодія неурядових організацій однієї країни з відповідними організаціями в іншій країні; офіційні повідомлення про міжнародні відносини та вплив таких повідомлень на політику; здійснення комунікації між дипломатами та закордонними кореспондентами; процес міжкультурної комунікації. Головне у публічній дипломатії – транснаціональний потік ідей та інформації» [3].

Необхідно відзначити, що різні форми інструментів публічної дипломатії застосовувалися у міжнародних відносинах упродовж багатьох століть, проте концептуальне пояснення це поняття отримало лише всередині ХХ століття завдяки Е. Гулліону.

Згодом, публічну дипломатію почали активно вивчати й інші дослідники. У 1968 році американський вчений Артур Гофман у своїй книзі «Міжнародні комунікації та нова дипломатія» стверджував, що «революція засобів масових комунікацій народила нову дипломатію, методи якої ще зовсім не вивчені» [7, с. 189].

Американський дипломат Ханс Тач визначав публічну дипломатію як «процес спілкування уряду з іноземною аудиторією, мета якого полягає у тому, щоб іноземна громадськість мала уявлення про ідеали, інституції влади, культуру, а також національні цілі та сучасну політику певної нації» [13, с. 129].

Філіп Тейлор, професор університету Лідса у Великій Британії розглядає публічну дипломатію як «дії, які спрямовані на підтримку довгострокових відносин, захист цілей зовнішньої політики держави та краще розуміння цінностей і інститутів власної держави за кордоном» [10, с. 348].

Однак, після закінчення холодної війни, коли ідеологічне протистояння між США та СРСР припинилося, роль публічної дипломатії помітно знизилася. Це пов'язують із виникненням у 1990 році терміну «м'яка сила». Його автор – американський політолог, професор Гарвардського університету Джозеф Най. Впродовж кількох років досліджував це поняття і розробив цілу концепцію, виокремивши «жорстку силу» держави, яка ґрунтується на військовій та економічній потужності, «м'яку силу», яка дозволяє досягати бажаних результатів без примусу і залякування та «розумну силу», яка, на його думку, є найбільш ефективною стратегією, адже поєднує у собі «жорстку» та «м'яку» сили [9]. У широкому розумінні «м'яка сила» містить три основні складові: культуру, цінності та зовнішню політику. Свій вплив вона здійснює шляхом співпраці між зацікавленими сторонами зі спільною системою поглядів і цінностей. Як вважає Дж. Най, застосування «м'якої сили» дозволяє досягти більш довгострокового результату, проте не настільки відчутного, як «жорстка сила». На думку автора, «м'яка сила» – не панацея від усіх зовнішньополітичних проблем, оскільки у зовнішній політиці існують різні рівні взаємодії, а «м'яка сила» відноситься до так званого низового рівня – рівня взаємодії між спільнотами, а не між державними органами. Ефективним інструментом нарощування «м'якої сили» автор називав саме публічну дипломатію.

Він виділяв три виміри публічної дипломатії: висвітлення зовнішньополітичних дій у державі, фокусування на найважливіших політичних темах окремої держави та налагодження прямих контактів з іноземною аудиторією (системи обміну, освітні проекти) [8, с. 301].

Важливо зрозуміти, що у сфері здійснення публічної дипломатії кожна держава самостійно обирає напрям, у якому вона прагне реалізувати себе. Сьогодні пріоритетом публічної дипломатії у Сполучених Штатах Америки є поширення демократії та прав людини. Згідно зі Стратегією публічної дипломатії МЗС України на 2021–2025 роки від 24 березня 2021 року пріоритетним є питання формування позитивного іміджу та національного бренду України у світі, зокрема збільшення рівня упізнаваності України серед іноземної аудиторії, сприйняття України як європейської демократичної держави, яка відстоює свій європейський та євроатлантичний вибір [16]. Варто зазначити, що побудова такої стратегії для українського МЗС – це перший досвід, а тому така ціль цілком виправдана і логічна.

На початку ХХ століття роль інтернету та його здатність впливати на іноземну аудиторію різко зросли, що було зумовлено як серйозною трансформацією у рамках публічної дипломатії, так і стрімким розвитком інформаційно-комунікаційних технологій. Після трагічних подій 11 вересня 2001 року відбулося переосмислення традиційних підходів до здійснення публічної дипломатії. Експерти часто звертаються до думки про необхідність попереднього аналізу іноземної громадської думки при проведенні зовнішньої політики держави. У науковому дискурсі навіть з'являється термін «нова публічна дипломатія», яким позначається та діяльність в рамках публічної дипломатії, яка базується на встановленні діалогу та тісної співпраці з іноземною аудиторією.

Термін «нова публічна дипломатія» або «публічна дипломатія 2.0» запровадив у вжиток заступник держсекретаря США Джеймс Гласман 2008 року, позначивши новий підхід у межах публічної дипломатії, який передбачає використання соціальних мереж, блогів, ігрових мобільних додатків у реалізації зовнішньополітичних завдань США (перш за все у боротьбі з тероризмом) [6].

Відомий американський дослідник Ніколас Кулл запропонував розділити зовнішньополітичну діяльність США у мережі інтернет за критерієм використання технологій Web 1.0 або Web 2.0. на «публічну дипломатію 1.0» та «публічну дипломатію 2.0» [2].

Досліджуючи нову публічну дипломатію, Н. Кулл виділив кілька властивих їй особливостей [2]. По-перше, вона використовує ІКТ для полегшення встановлення взаємозв'язків у рамках соціальних мереж та інтернет-спільнот. По-друге, вона залежить від створюваного користувачами контенту

(коментарів у соціальних мережах і блогах, фото- та відеоконтенту). І, нарешті, третьою особливістю нової публічної дипломатії є її функціонування у рамках горизонтальних мереж, які дозволяють здійснювати обмін інформацією, а не лише передачу інформаційних повідомлень зверху вниз, як це характерно для вертикальних мереж в епоху традиційної публічної дипломатії.

Структура нової публічної дипломатії містить низку ключових компонентів, які частково присутні у структурі традиційної публічної дипломатії [2]:

1. Моніторинг та врахування зворотної реакції іноземної аудиторії на опубліковану інформацію (відстежується кількість коментарів, вподобань, поширень).
2. Проведення інформаційних кампаній з метою формування позитивної думки про країну за кордоном.
3. Здійснення культурної дипломатії, яка використовує соціальні мережі для поширення інформації про культурну спадщину того чи іншого народу.
4. Встановлення тісних зв'язків між іноземною аудиторією та власним населенням за допомогою соціальних мереж (Facebook, Twitter, Instagram, YouTube та інші).

Висновки та перспективи подальших досліджень. На сучасному етапі публічна дипломатія вже не є єдиним інформаційним інструментом у боротьбі за політичний вплив. У зв'язку з поширенням новітніх ІКТ та збільшенням активності громадськості у мережі інтернет виникає новий напрям публічної дипломатії – цифрова дипломатія.

Отже, публічна дипломатія – це поняття, що означає діяльність як урядових (держави, державні інституції, дипломати), так і неурядових акторів (неурядові організації, транснаціональні корпорації, окремі особи) з метою здійснення комунікативного впливу на іноземну громадськість та реалізації своїх зовнішньополітичних інтересів. Публічна дипломатія – це система діалогу з іноземною аудиторією. Однак, зовсім недоцільно ототожнювати публічну дипломатію з пропагандою. Принципова відмінність публічної дипломатії полягає у тому, що методи її діяльності не містять такого компоненту як дезінформація, а в основі роботи її механізмів лежить правильне висвітлення, вигідних для держави, подій.

Бібліографічний список:

1. Berridge, G. (2010). *Diplomacy Theory and Practice*. 272 c. (in English)
2. Cull, N. (2013). *The Long Road to Public Diplomacy 2.0: The Internet in U.S. Public Diplomacy*. [online]. URL: <https://ash.harvard.edu/files/cull.pdf>. (in English)
3. Cull, N. *Public diplomacy before gullion: the evolution of a phrase*. [online]. URL: <https://uscpublicdiplomacy.org/blog/public-diplomacy-gullion-evolution-phrase>. (in English)
4. Der Derian, J. (1992). *Antidiplomacy*. 208 p. (in English)
5. *Diplomacy*. Zeepedia. [online]. URL: http://www.zeepedia.com/read.php?diplomacy_how_diplomacy_functions_traditional_versus_modern_diplomacy_international_relations_ir&b=100&c=10. (in English)
6. Glassman, J. (2008). *Public Diplomacy 2.0: A New Approach to Global Engagement*. 2008. [online]. URL: <https://2001-2009.state.gov/r/us/2008/112605.htm>. (in English)
7. Hoffman, A. (1968). *International Communication and the New Diplomacy*. 206 p. (in English)
8. Nye, J. (1990). *Bound To Lead: The Changing Nature Of American Power*. 307 p. (in English)
9. Nye, J. (2004). *Soft Power: The Means To Success In World Politics*. (in English)
10. Taylor, P. (2008). *Routledge Handbook of Public Diplomacy*. 404 p. (in English)
11. *The American president with a laudable desire*. *Times*. 1856. № 6. (in English)
12. *The Functions of Diplomacy*. (2011). [online]. URL: <https://www.e-ir.info/2011/07/20/the-functions-of-diplomacy>. (in English)
13. Tuch, H. (1990). *Communicating with the World: U. S. Public Diplomacy Overseas*. 224 p. (in English)
14. Глебов Г. И. *Современные международные отношения*. Киев. 2010. 98 с. (in Russian)
15. Сеидов В. Г. *От традиционной дипломатии к публичной дипломатии*. Киев. 2002. (in Russian)
16. *Стратегія публічної дипломатії Міністерства закордонних справ України 2021 – 2025*. 2021. URL: <https://mfa.gov.ua/storage/app/sites/1/%2Fpublic-diplomacy-strategy.pdf>. (in Ukrainian)

References:

1. Berridge, G. (2010). *Diplomacy Theory and Practice*. 272 c. (in English)
2. Cull, N. (2013). *The Long Road to Public Diplomacy 2.0: The Internet in U.S. Public Diplomacy*. [online]. Available at: <https://ash.harvard.edu/files/cull.pdf>. (in English)
3. Cull, N. *Public diplomacy before gullion: the evolution of a phrase*. [online]. Available at: <https://uscpublicdiplomacy.org/blog/public-diplomacy-gullion-evolution-phrase>. (in English)
4. Der Derian, J. (1992). *Antidiplomacy*. 208 p. (in English)
5. *Diplomacy*. Zeepedia. [online]. Available at: http://www.zeepedia.com/read.php?diplomacy_how_diplomacy_functions_traditional_versus_modern_diplomacy_international_relations_ir&b=100&c=10. (in English).

6. Glassman, J. (2008). Public Diplomacy 2.0: A New Approach to Global Engagement. 2008. [online]. Available at: <https://2001-2009.state.gov/r/us/2008/112605.htm>. (in English).
7. Glebov, H. Y. (2010). Sovremennye mezhdunarodnye otnosheniya. [Modern international relations]. 98 p. (in Russian).
8. Hoffman, A. (1968). International Communication and the New Diplomacy. 206 p. (in English).
9. Nye, J. (1990). Bound To Lead: The Changing Nature Of American Power. 307 p. (in English).
10. Nye, J. (2004). Soft Power: The Means To Success In World Politics. (in English) .
11. Seidov, V. H. (2002). Ot traditsionnoy diplomatii k publichnoy diplomatii. [From traditional diplomacy to public diplomacy]. 98 p. (in Russian).
12. Stratehiia publichnoi dyplomatii Ministerstva zakordonnykh sprav Ukrainy 2021–2025. [Strategy of public diplomacy of the Ministry of Foreign Affairs of Ukraine 2021-2025]. 2021. [online]. Available at: <https://mfa.gov.ua/storage/app/sites/1/%20public-diplomacy-strategy.pdf>. (in Ukrainian).
13. Taylor, P. (2008). Routledge Handbook of Public Diplomacy. 404 p.
14. The American president with a laudable desire. *Times*. 1856. №6.
15. The Functions of Diplomacy. (2011). [online]. Available at: <https://www.e-ir.info/2011/07/20/the-functions-of-diplomacy>.
16. Tuch, H. (1990). Communicating with the World: U. S. Public Diplomacy Overseas. 224 p.

Pavlyuh M. V., Kushnei S. R. Public diplomacy as a trend in modern political relations: transformation processes

The relevance of the study is due to a number of factors, including the important role of the technological component in the functioning of the concept of digital diplomacy, increasing information flows, including diplomatic communication in the global context of speech, using new channels and communication tools in international relations. Therefore, the scientific article considers the traditional concept of «public diplomacy» and its role in modern international relations. The process of transformation of public diplomacy through modern information and communication technologies is traced, which changes the usual concept of the concept of «public diplomacy». The common and distinctive features of traditional diplomacy and new public diplomacy, as well as the role of ICT in modern international relations, are analyzed.

The purpose of the study is to analyze the transformation of traditional diplomacy, to determine the nature, content, sources, features, shortcomings and trends of modern digital diplomacy as an important tool for achieving foreign policy goals.

The object of research is the transformation of traditional diplomacy. The subject of research is the essence and specifics of digitalization of diplomacy as a tool of foreign policy.

Research methods. The article uses a set of general and special methods: the method of conceptual analysis in determining the conceptual apparatus of the concept of «public diplomacy»; functional analysis in the consideration of the functions performed by public diplomacy in modern international relations; descriptive and comparative methods that allowed a deeper understanding of the mechanisms of public diplomacy.

Results and conclusions. Modern traditional diplomacy has undergone an important stage of transformation. Thanks to information and communication technologies, traditional public diplomacy functions as digital diplomacy.

Keywords: public diplomacy, diplomatic relations, digital diplomacy, transformation processes.